

Simek Valéria

Utak

Az itt és a most keresztfájától
indul el minden út.
Távolra sietnek és egymásba
futnak, karjaikkal ölelkeznek.
Összekötik a völgyeket a
hegyekkel, a városokat a
falvakkal, a múltat a
jelennek. Uram, lépted
nyomán énekelnek az
utak, imbolygó szelek
bukfenceznek rajtuk.

Lombsuhogással

Felhő futkos a tájon,
moccsanatlan elhalkul a
figyelés. Lombsuhogással,
levélsóhajjal jössz,
egyetlen sugara vagy
ennek a kapkodó időnek.
Szoknyád lebben, térdeden
játszik a szél.
A borostás, bukdácsoló
dombokon éneked száll.
Fűrj pityeg valahol.
Áradsz a búzaföld
dajkáló hullámaival,
és a kút vödrével
kiemeled a nyugalmas
csendességet.

A poharak üvegruháján

A poharak üvegruháján
 átvillant a múlt, egy
 messzi táj, mely még
 azt a napot őrizte,
 ahol a gyökerek fölött
 a régi fák egyre várták,
 hogy elinduljak feléjük.
 Túl az árnyakon,
 mint akkor, újra
 ott legyek, ahol együtt
 fénylik az itt és a
 túl, s a túlon is tovább...
 Velük, velünk így
 teljes teremtő, hordozó
 világunk.

Partomlás

Szakadozik, rojtosodik
 a köznapi tisztesség.
 Ki öltözteti újjá?
 Hiába futunk
 tűért, cérnáért.
 Arcunkon jeges esők
 kopognak, kalapunkból
 elrepültek a pacsirták.
 A partomlás nem ért
 véget alattunk.
 Égig érő kérdőjelek,
 felkiáltójelek léceiben
 kapaszkodunk.
 Annyi hazugság
 tépte szét gyermeki
 álmom fátyolát, már
 csak az igazság dühe
 vonz, életem már
 így folyik alá.